RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 105.364 van 3 april 2002
in de zaak A.107.616/XIV-5585.

In zake : XXX,
die woonplaats kiest bij
Advocaat B. BROTCORNE,
kantoor houdende te 7500 DOORNIK,
Boulevard Albert-I 51

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, geboren op 14 februari 1977 en van Russische nationaliteit, op 17 juli 2001 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 juni 2001 tot bevestiging van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken van 9 mei 2001 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 18 juni 2001;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 6 september 2001 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien de nota's van de verwerende partijen;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dat verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 17 januari 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op woensdag 27 februari 2002 om 14.00 uur;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat G. ERVYN die, loco Advocaat B. BROTCORNE verschijnt voor de verzoekende partij, van Adjunct-adviseur K. DEBERGH, die verschijnt voor de eerste verwerende partij en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij komt België binnen op 29 april 2001 en verklaart zich vluchteling op 2 mei 2001.

1.2. Op 9 mei 2001 neemt de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 18 juni 2001 bevestigt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing. De bevestigende beslissing van de Commissaris-generaal is als volgt gemotiveerd :

> "(...)
> Betrokkene werd verhoord op 5 juni 2001 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Russische taal machtig is.
> Betrokkene, een Russisch staatsburger, heeft haar land van oorsprong verlaten op 26 april 2001 in het gezelschap van haar echtgenoot, T. V. (O.V.5.084.513). Betrokkene is op 29 april 2001 in België aangekomen waar ze op 2 mei 2001 een asielaanvraag indiende. Betrokkene is in het bezit van een geldig paspoort. De problemen die betrokkene in Rusland gekend zou hebben zijn verbonden met het werk van haar echtgenoot als politiebeambte. Vanaf januari 2001 zou betrokkene thuis dreigtelefoons gekregen hebben waarin men dreigde dat betrokkenes echtgenoot moest instemmen met de eisen die hem gesteld werden. Betrokkene zou niets weten over de inhoud van deze eisen. Op 2 februari 2001 zou betrokkene 's ochtends haar woonst verlaten hebben en deze 's avonds in grote wanorde aangetroffen hebben. Betrokkene zou van de buren vernomen hebben dat haar echtgenoot gearresteerd was door de politie. Betrokkene zou het werk van haar echtgenoot gebeld hebben, maar er geen respons van gekregen hebben. Daarna zou betrokkene naar de politie gegaan zijn waar men haar meedeelde dat men haar zou waarschuwen als men haar nodig had. Op 10 februari 2001 zou J. N., een vriend van betrokkenes echtgenoot, naar betrokkene gekomen (zijn). Hij zou haar hebben meegedeeld dat haar man vastgehouden werd en van iets beschuldigd was en dat betrokkene van woonplaats diende te veranderen. J. zou betrokkene die avond naar een leegstaand appartement gebracht

hebben. Op 24 februari 2001 zou betrokkenes echtgenoot plots op haar nieuwe woonplaats verschenen zijn. Betrokkenes echtgenoot zou haar gezegd hebben dat hij ontsnapt was en hij zou zwaar gewond zijn geweest. Betrokkene zou haar echtgenoot verzorgd hebben en J. verwittigd hebben. J. zou hen dan geholpen hebben om op 26 april 2001 de Russische Federatie te verlaten. Betrokkene zou van haar echtgenoot enkel vernomen hebben dat hij opgesloten was omdat hij een onderzoek voerde dat derden kost(e) wat kost(e) wilden laten stopzetten. Betrokkene zou geen verdere details kennen over de omstandigheden van het onderzoek van haar man of diens opsluiting.

Uit betrokkenes verklaringen blijkt dat zij haar asielaanvraag in hoofdorde steunt op de motieven aangebracht door haar echtgenoot ter staving van zijn asielaanvraag. Wat betreft het door hem ingestelde dringend beroep werd een bevestigende beslissing genomen. Derhalve dient ook voor betrokkene een bevestigende beslissing te worden genomen.

Uit bovenstaande dient te worden besloten dat er in hoofde van betrokkene niet gesproken kan worden van een vermoeden van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Het intern paspoort dat betrokkene voorlegde ter ondersteuning van haar asielrelaas kan deze conclusie niet wijzigen aangezien het enkel betrekking heeft op betrokkenes identiteit waaraan niet getwijfeld dient te worden.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door haar het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 9 mei 2001.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren.

(...).”.

2.1. Overwegende dat de verwerende partijen in hun nota een exceptie van onontvankelijkheid opwerpen omdat het verzoekschrift geen voldoende uiteenzetting van de feiten bevat die het moeilijk te herstellen ernstig nadeel aantonen;

Overwegende dat het niet vereist is hierover uitspraak te doen, aangezien artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt toegepast en de zaak ten gronde wordt behandeld; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt beslecht;

2.2. Overwegende dat de Minister van Binnenlandse Zaken in zijn nota onder II ("Met betrekking tot de ontvankelijkheid") verder opwerpt dat de taal die in artikel 35 van voornoemd koninklijk besluit van 9 juli 2000 voor het verhoor wordt bepaald niet werd opgegeven; dat deze vermelding niet op straffe van onontvankelijkheid van de vordering is voorgeschreven, zodat deze exceptie wordt verworpen;

3.1. Overwegende dat de verzoekende partij een enig middel aanvoert dat als volgt luidt :

"- De wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet);
- De manifeste vergissing in appreciatie;
- De schending van het algemeen principe van behoorlijk bestuur;
- De schending van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen;
- De schending van artikel 14 van de Gecoördineerde wetten van 12 januari 1973 op de Raad van State;
a. Overwegende dat het Commissariaat-Generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt dat het (de) asielaanvra(a)g niet gegrond is omdat de verzoekster geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem (haar) betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève;
Dat op dat punt, de verzoekster verwijst op (naar) de uiteenzetting van de feiten.
b. Wat betreft de zogenaamde tegenstrijdigheden tussen de verklaring(en) van Meneer V. T. voor de Algemene Directie van de Dienst Vreemdelingenzaken en deze voor Het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in het algemeen :
b1. Wat betreft de zogenaamde eerste tegenstrijdigheid tussen de verklaring van de echtgenoot van de verzoekster voor de Algemene Directie van de Dienst Vreemdelingenzaken en deze voor het Commissariaat-Generaal voor de vluchtelingen en de Staatlozen (zie beslissing van de echtgenoot, blz. 2, lijn 13)
De vijf daders van de moord werden gearresteerd maar twee werden dadelijk vrijgelaten.
b2. Wat betreft de zogenaamde tweede tegenstrijdigheid, (zie beslissing van de echtgenoot, blz. 2 , lijn 18)
V. T. werd door vier agenten thuis gearresteerd, + twee in de auto.
De tegenstrijdigheid tussen de beide verklaringen zijn (is) klaarblijkelijk te wijten aan een slechte vertaling tijdens de ondervraging door de (het) Commissariaat-Generaal.
b3. Wat betreft de zogenaamde derde tegenstrijdigheid, (zie beslissing van de echtgenoot, blz. 2, lijn 22)
Echtgenoot van verzoekster herinnert zich niet precies wat er tijdens de feiten in (de) gevangenis is gebeurd.
Het is de enige reden waarom er kleine verschilheden (verschillen) in de beide verklaringen werden opgemerkt.
b4. Wat betreft de zogenaamde vierde tegenstrijdigheid (zie beslissing van de echtgenoot blz. 2, lijn 29)
V.T. heeft altijd verklaard dat de drie begeleiders dronken waren (maar de chauffeur minder dan de twee andere).
Hij begrijpt absoluut niet de versie van de (het) Commissariaat-Generaal.
b5. Wat betreft de zogenaamde vijfde tegenstrijdigheid (zie beslissing van de echtgenoot blz. 2, lijn 34)
V.T. heeft aan de (het) Commissariaat-generaal gezegd dat hij geen "contact" met zijn moeder na zijn ontsnapping heeft gehad.
Dit (deze) verklaring is niet onverenigbaar met het feit dat verzoeker van zijn moeder, per telefoon, vernam dat zijn appartement na zijn ontsnapping niet onderzocht werd.
c. Overwegende dat deze zogenaamde tegenstrijdigheden onbeduidend zijn;
Dat het verhaal van V.T. toch geloofwaardig blijft;
Dat de versie van verzoekster is volledig overeenstemmend (is) met de verklaring van haar echtgenoot;
Overwegende dat als de verzoekster naar Russia gaat terug (naar Rusland teruggaat), za(a)l haar leven in gevaar zijn.";

3.2. Overwegende dat met betrekking tot de motiveringsverplichting, vervat in de uitdrukkelijke motiveringswet van 29 juli 1991, wordt overwogen dat die motiveringsverplichting tot doel heeft, ten opzichte van diegene die bij een bestuurshandeling betrokken is, hem een zodanig inzicht te verschaffen in de motieven van die handeling dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die handeling te verweren met de middelen die het recht hem verschaft; dat uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de beslissing wel degelijk kent en bovendien het middel aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt; dat hierdoor het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is bereikt;

Overwegende dat de Conventie van Genève aan de verdragsluitende staten een ruime appreciatiebevoegdheid geeft, meer in het bijzonder wat betreft de organisatie van een procedure met betrekking tot het onderzoek naar de ontvankelijkheid van een asielaanvraag; dat van deze bevoegdheid door de Belgische wetgever werd gebruik gemaakt via artikel 52 van de Vreemdelingenwet; dat artikel 52 van de Vreemdelingenwet de Commissaris-generaal de mogelijkheid biedt een asielaanvraag onontvankelijk te verklaren op grond van een aantal criteria en de verblijfsweigering genomen door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken te bevestigen; dat één van deze onontvankelijkheidsgronden de "bedrieglijkheid" is, overeenkomstig artikel 52, § 1, 2/, waarnaar artikel 52, § 2, 2/, van de Vreemdelingenwet verwijst; dat het gaat om aanvragen die valse inlichtingen bevatten, essentiële feiten verhelen of gegrond zijn op documenten die niet echt zijn; dat volgens de rechtspraak van de Raad van State het bedrieglijk karakter kan worden vastgesteld indien tegenstrijdigheden worden aangetoond ten aanzien van gebeurtenissen die algemeen bekend zijn of tussen verschillende stukken uit het dossier; dat volgens de Raad van State het bedrieglijk karakter van een asielaanvraag kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden tussen de verschillende verklaringen van verzoekster; dat rekening houdend met het feit dat verzoekster haar asielrelaas steunt op het relaas van haar echtgenoot, de Commissaris-generaal terecht kon besluiten tot de bedrieglijkheid van verzoeksters asielaanvraag omdat hij dit ook deed met het asielrelaas van verzoeker;

Overwegende dat met betrekking tot de vastgestelde tegenstrijdigheden het volgende blijkt :

- dat verzoeksters echtgenoot de tegenstrijdigheid met betrekking tot het aantal personen die gearresteerd werden tracht te verklaren door te stellen dat de vijf daders van de moord werden gearresteerd, maar dat er twee dadelijk werden vrijgelaten; dat uit het verhoorverslag duidelijk blijkt dat verzoeksters echtgenoot op het Commissariaat-generaal verklaarde dat er maar drie van de vijf daders gearresteerd werden, omdat ze geen bewijzen hadden tegen de andere twee; dat verzoeksters echtgenoot bovendien uitdrukkelijk stelde dat deze twee nooit gearresteerd werden;
- dat verzoekster er, ter verklaring van de tweede tegenstrijdigheid, op wijst dat die te wijten zou zijn aan een slechte vertaling tijdens de ondervraging op het Commissariaat-generaal; dat nergens uit het administratief dossier blijkt dat er zich tijdens het interview op het Commissariaat-generaal problemen met de tolk zouden hebben voorgedaan; dat verzoeksters echtgenoot noch tijdens het interview op het Commissariaat-generaal noch op enig ander moment hiervan gewag gemaakt heeft; dat deze tegenstrijdigheid te wijten zou zijn aan een verkeerde vertaling door de tolk bijgevolg niet kan worden aangenomen;
- dat de eerste verwerende partij er terecht op wijst dat van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn vrijheid en leven en die daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij eensluidende verklaringen zou afleggen omtrent het precieze verloop van de gebeurtenissen in verband met zijn in beschuldigingstelling en zijn overbrenging naar een cel met criminelen; dat het

ongeloofwaardig is dat verzoeksters echtgenoot zich zulke essentiële elementen, die bovendien de kern van zijn asielrelaas raken, niet meer zou herinneren;
- dat verzoeksters echtgenoot beweert dat hij altijd verklaard heeft dat de drie begeleiders dronken waren (maar de chauffeur minder dan de twee andere) en dat hij de versie van het Commissariaat-generaal niet begrijpt; dat uit het verhoorverslag duidelijk blijkt dat verzoeksters echtgenoot op het Commissariaat-generaal het volgende verklaarde: "De chauffeur was dronken, de twee andere niet";
- dat de eerste verwerende partij aanstipt dat verzoeksters echtgenoot op het Commissariaat-generaal eerst beweerde dat hij van zijn moeder vernomen had dat zijn appartement na zijn ontsnapping niet onderzocht werd, om dan even later stellig te ontkennen dat hij na zijn ontsnapping nog contact met zijn moeder heeft gehad; dat deze beide verklaringen onverenigbaar met elkaar zijn; dat de eerste verwerende partij er volledigheidshalve nog op wijst dat wanneer verzoeksters echtgenoot verklaart dat hij na zijn ontsnapping geen contact meer heeft gehad met zijn moeder, redelijkerwijze mag aangenomen worden dat hij ook geen telefonisch contact meer heeft gehad met haar;

Overwegende dat de bestreden beslissing gelezen moet worden als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen; dat het geheel van de in de bestreden beslissing opgenomen overwegingen verantwoorden dat de asielaanvraag onontvankelijk is;

Overwegende dat het bedrieglijk karakter van de asielaanvraag van de echtgenoot van verzoekster tevens blijkt uit de inhoud zelf van zijn asielrelaas dat ongeloofwaardig is en uit het niet betwiste gegeven dat in verzoekers intern paspoort de uitgifte van een internationaal paspoort op 14 maart 2001 werd geregistreerd, omdat dit element onverenigbaar is met een in verdenkingstelling van de echtgenoot van verzoekster in zijn land van herkomst en met vervolgingen door de gerechtelijke overheden;

Overwegende dat de bestreden beslissing afdoende is gemotiveerd;

Overwegende dat de verzoekende partij zich verder beperkt tot het aanhalen van de opgeworpen tegenstrijdigheden van haar echtgenoot in de bestreden beslissing en deze wijt aan een slechte vertaling; dat de beperkte verklaringen van de verzoekende partij de tegenstrijdigheden niet kunnen weerleggen; dat de verzoekende partij noch bij de Dienst Vreemdelingenzaken noch bij het Commissariaat-generaal opmerkingen heeft gemaakt omtrent de vertaling van haar asielrelaas;

Overwegende dat het enig middel niet gegrond is;

4. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op drie april tweeduizend en twee, door :

de H.	D. MOONS,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
Mevr.	M. VAN LIMBERGEN,	griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

M. VAN LIMBERGEN. **D. MOONS.**